

O JEDNOM PAPOUŠKOVÍ

Jakub měl velmi rád pestrobarevná zvířata, a tak mu rodiče koupili papouška. „Jééé, ten je krásně žlutý,“ rozplýval se Kuba. „A ta červená pířka na ocase a modrá na křídlech mu moc sluší. A jaký má nádherný oranžový zobák a zelené nohy...“ „Ale hlavně ho můžeš naučit mluvit,“ přerušil ho tatínek. „Opravdu?“ podivil se Jakub. „Tak to mu budu říkat Mluvka.“

Jenže Mlůvkovi se mluvit nechtělo. Za Kubou přicházeli často kamarádi a smáli se: „To není Mluvka, ale Nemluva. Pořád jen sedí, kouká na nás a mlčí.“ Kuba musel uznat, že kluci mají pravdu. A tak papouška přejmenoval: „Budu ti říkat Nemluva, ale neboj, mám tě rád, i když nic neříkáš.“

Kluci si často u Jakuba hráli na indiány, rockovou kapelu nebo hasiče. To vám bylo křiku a rámusu! „UÁÁÁÁ, JÁ SKOLIL BIZONA. UÁÁÁÁ, HRRR NA NĚ!!! AÚÚÚ!!! NÉÉÉÉÉ!!! BUMTARATA BUM!!! ŘACH, BUM!!! PRÁSK!!! LALA, LÁÁÁÁ! BUM, BUM!!! UÍÍÍÍÍ, UÍÍÍÍÍ, UÍÍÍÍÍ, HOŘÍ, HOŘÍ, POMÓÓÓÓÓC!!! UÍÍÍÍÍ, UÍÍÍÍÍ, UÍÍÍÍÍ...“

Kluci se vždy do hry tak zabrali, že vše prožívali naplno a celý dům se třásl. „Trochu tišeji by to nešlo?“ napomínala je maminka. Sousedi se dost zlobili a bouchali na zeď. Jen Nemluvovi ten křik nevadil. Spokojeně seděl na bidýlku, napjatě sledoval kluky a mlčel. „Třeba je hluchý,“ napadlo Jakuba. Jednou o Vánocích koupil tatínek dva lístky do divadla. „Kubo, zůstaneš sám doma. Nebudeš se tu večer bát?“ „No, raději bych si pozval kamarády, mohu, mami?“ „No, nevím, alespoň o svátcích bychom měli sousedům dopřát klid.“ Tak dobře,“ souhlasil nakonec Jakub. „Budu se dívat na televizi na pohádky. A Nemluva se mnou.“ A tak se spolu koukali a Kuba brzy usnul v křesle. A když se probudil, ležel ve velké bílé posteli a vůbec nevěděl, kde je. „Jsi v nemocnici,“ vysvětloval mu pán v bílém plášti. „A právě přicházejí tví rodiče. Však oni ti řeknou, co se stalo.“ „Mami, tati, proč jsem tady? Já si vůbec nic nepamatuji,“ ptal se zvědavě Jakub.

„Stalo se neštěstí,“ vysvětlovala mu maminka. „Naši sousedi odešli večer na návštěvu a zapomněli zhasnout svíčky na stromečku. Stromek začal hořet a pak se oheň rozšířil do celého bytu.“ „I k nám?“ přerušil ji nedočkavě Kuba. „To naštěstí ne. Ale kouř ano. Ten zaplnil celý dům. Mohl ses udusit.“

„Naštěstí tu byl Nemluva,“ přerušil maminku táta. „Zobákem zřejmě nějak otevřel okno a řval na celou ulici:

UÍÍÍÍÍ, UÍÍÍÍÍ, UÍÍÍÍÍ, HOŘÍ, HOŘÍ, POMÓÓÓÓÓC!!! UÍÍÍÍÍ, UÍÍÍÍÍ, UÍÍÍÍÍ...
Nějaký kolemjdoucí zavolal hasiče a sanitku. A ta tě odvezla do nemocnice. Naštěstí ses jen trochu nadýchal kouře. Nebudeš tu dlouho.“

„Musím tě zase přejmenovat,“ pohládl papouška Kuba, když se vrátil domů. „Budu ti říkat Siréna na paměť toho, jak jsi houkáním přivolal pomoc.“ Papoušek jen spokojeně pokývl hlavičkou a dále jen mlčel a mlčel.